

ENTRE LES LÍNIES DE LA MÀ

La Literatura hauria de ser una branca de la Biologia: tractar les paraules com si foren éssers vius que, d'un moment a l'altre, poden abandonar el paper i anar-se'n pel món, sense autor ni destí. Per ara, tinc tretze anys i no he publicat cap llibre, però tota la vida he somiat que vull ser escriptora i viure de la imaginació que, en el meu cas, detesta l'ordre cronològic i l'alfabètic i només viu tot esperant posar el punt final. M'agrada deixar les mans lliures per a escriure com em vinga de gust, passant d'un assumpte a un altre, sense preocupar-me pel temps, la lògica o el sentit comú. M'agradaria ser guionista de cine o escriptora; i he de dir, sense falsa modèstia, que tinc bastant capacitat per a inventar històries plenes de sorpreses i giravolts inesperats.

El problema de les telenovel·les és que són llargues: has de tenir paciència per a treballar en la mateixa història durant mesos! No sé com ma mare és capaç d'engolir tants capítols sense saber qui acabarà amb qui, qui és l'autor de les cartes anònimes o com morirà la bruixa que enverina la vida dels altres personatges.

El meu pare també segueix les telenovel·les. Vol fer veure que no, però les segueix. Seu a la sala, amb un diari davant dels ulls, i de tant en tant se li escapa una mirada per damunt les notícies, per a veure què passa a la tele.

L'altre dia, ma mare li va preguntar per què no feia dos forats al diari, un per cada ull. Així podria veure la novel·la sense haver d'apartar la vista del diari. El meu pare es va enfadar per la broma, va dir que ni tan sols podia llegir el diari tranquil i va eixir de la sala més ert que el propietari de la immobiliària de la novel·la de les vuit. Però, abans, va plegar el diari, va allargar un dit i va declarar que les novel·les només haurien de tenir un capítol, l'últim, que és quan acaba la rutina.

Com a futura escriptora, em va semblar un suggeriment interessant: les novel·les amb un únic capítol resultarien menys cansades, això sense comptar que també tindrien més audiència. Però, a la meua mare, no li va fer gens de gràcia. De fet, es va posar a plorar, però en silenci, amb els ulls clavats a la tele, com si estiguera molt emocionada, amb una publicitat de detergent!

La mare, que és professora d'Història a la facultat, s'ha especialitzat en la vida i l'obra de Joana d'Arc; més que especialista, n'és devota. En la seua tesi doctoral, defensà que la patrona de França va ser la primera feminista de la història i li posaren la nota més alta, a pesar que s'enfrontava a un tribunal examinador format per homes. Però, al contrari que la santa guerrera, la meua mare només és feminista de portes enfora o de la porta de l'aula cap a dins. El seu posat de dona independent, de regidora del seu destí, amb el nas sempre arrufat, no funciona a casa. Davant la família, es comporta com una esposa passiva i resignada que es limita a renegar pels racons de la casa (hi ha una forma pitjor de silenci?) quan el marit deixa la tovalla en terra, passa les nits de dissabte jugant a futbol amb els amics de la clínica o oblida l'aniversari del seu casament.

Quan va saber que estava embarassada d'una xiqueta, la meua mare va decidir posar-me el nom de la santa. Al pare no li va agradar la proposta: s'havia fet la idea que la seua primera filla s'anomenaria Dalva, com la seua mare, que havia mort feia poc de temps i mereixia un homenatge. Després de moltes discussions i enfrontaments de tota la família, els meus pares feren un pacte majúscul i em batejaren amb aquesta meravella de nom: Joana Dalva! Però allò només va ser una treva. La meua mare no s'entenia gaire amb la sogra i només em deia Joana, i el meu pare, per dur-li la contrària, sempre em diu Dalvinha.

No sé si va ser per aquell temps que començaren les bregues, però em pense que l'elecció del meu nom va ajudar a trencar el matrimoni dels meus pares. Per alliberar-me d'aquell sentiment de culpa, vaig adoptar una actitud radical: un dia, a mitjan dinar, quan els dos discutien amb l'excusa de la carn, vaig pujar a una cadira i vaig prometre que, a partir d'aquell moment, em rentaria les dents després de menjar, i que em passaria el fil dental, que arreglaria la meua habitació i em faria el llit, que menjaria verdura cada dia, fins i tot el bròquil i en diumenge, que no oblidaria buidar la cisterna, ni em deixaria la llum del bany encesa, ni li pegaria calbots al meu germà quan es posara a imitar-me. Pareixia una política en plena campanya electoral, una candidata al càrrec de filla preferida.

En el fons, no sé si hauria tingut paciència per a acomplir totes aquelles promeses, per això em vaig sentir molt alleugerida quan el meu pare (que és dentista, per això li vaig dir que em rentaria les dents i em passaria el fil dental) em va convidar a seure, em va acariciar la galta i em va dir que la mare i ell no discutien per culpa meua.

Per primera vegada en molt de temps, els dos estaven d'acord. La mare em va explicar que ningú no tenia la culpa de res, que molts matrimonis passen crisis i que això no és la fi del món. Després va canviar d'assumpte i va comentar que ens ho havíem de menjar tot, perquè només menjarien postres les persones que escuraren el plat i no hi deixaren ni un granet d'arròs.

I quines postres: flam de llet condensada recobert de caramel!

Havia arribat el moment de callar i somiar el flam en silenci, però l'impertinent de Xandi (el nom del meu germà va ser un homenatge a Alexandre el Gran) tingué l'ocurrència de preguntar: «Crisi? Quina classe d'animal és?». I tornà a encendre el combat entre el pare i la mare, que competien per veure quin dels dos cridava més mentre buscaven sinònims de l'expressió «crisi conjugal».

Quan té ganes de menjar-se les postres, el meu germà sol amagar el menjar sota una fulla d'encisam o posar el que li sobra al plat de l'àvia Nina. Però aquell dia va inventar una tàctica més agosarada, i també molt més fastigosa. El meu estómac va sentir ois i quasi se'm va voltar a l'inrevés quan el vaig veure carregar la cullera amb arròs, fesols i carn i posar-s'ho tot a les butxaques de la jaqueta que portava. Això va fer: el molt inconscient va guardar el dinar dins les butxaques! I, després, encara tingué el morro de mostrar el plat buit, torcar-se la boca i preguntar a la meua mare si ja podia menjar-se les postres.

En aquell moment es va produir la catàstrofe! Quan la mare tornava de la cuina, carregada amb una safata on tremolava el flam, Xandi li va preguntar si ella i el pare te-

nien la intenció de separar-se. És o no és un bon motiu per a perdre la fam? De seguida, el meu pare volgué dir alguna cosa, però el mos se li va entravessar a la gola i es posà a tossir. La mare es va posar tan nerviosa que li va caure la safata de les mans, una peça de vidre caríssima que els van regalar quan es casaren.

El meu germà va comprendre que n'havia fet una de bona i volgué fugir. Però no va anar gaire lluny. Va relliscar sobre el flam, va xocar amb el cap contra la vora de la taula i va rebotar contra el sofà, mentre anava deixant restes de menjar darrere seu.

L'accident es va saldar amb tres punts al cap i una setmana sense consola.

El somni més freqüent de qualsevol xic (almenys de la meua classe) és tenir una barba de profeta. Les germanes d'alguns companys em conten que passen hores i hores davant l'espill, untant-se les galtes de crema i passant-se la fulleta d'afaitar d'un costat a l'altre, amb l'esperança de veure brotar els primers brins de pèl. Fins i tot el meu germà, als seus ridículs vuit anys, utilitza la màquina d'afaitar del meu pare per a intentar anticipar l'adolescència.

Per a nosaltres, les xiques, la cosa és una miqueta més complicada. No serveix de res comprar una fulleta d'afaitar i passar-nos-la per les cames i les aixelles: això no ens fa sentir més dones. A mi, almenys, no m'ha funcionat. Una volta vaig anar amb la mare al gabinet de Saletè i vaig insistir tant i tant que, finalment, em feren una depilació amb cera. Una cera que cremava com un dimoni. Només

de pensar-ho, ja tinc ganes de posar en marxa el ventilador. A més de fer-me un hematoma a l'engonal, vaig haver de prendre un analgèsic.

Però, com deia, les persones no passem a ser adolescents d'avui per a demà. La professora de Literatura ens va explicar que l'adolescència és un carnaval d'hormones i ens va assegurar que no hi ha una edat segura per a tenir la primera menstruació: en la major part dels casos, això passa entre els 9 i els 14 anys i depèn de factors genètics, psicològics, socials... Fins i tot de l'alimentació. Quan ens va dir allò, m'entraren ganes d'aixecar el braç i preguntar si existeix alguna dieta especial per a qui vol tenir la menstruació: al final d'any faré 14 anys i, per ara, res de res. Ni una goteta!

Encara com la professora Clarice em va llevar la neuca, perquè em va mirar a la cara i va dir que ningú no s'hauria de preocupar per no tenir encara la menstruació. I, molt menys, fer comparacions. Tot molt bé, tenia raó la mestra, cada xica té la seua història i això i allò... Però no puc deixar d'envejar Leninha, que és tres mesos més jove que jo i té unes menstruacions amazòniques, que li dona dret a un augment de la paga, per a poder comprar-se una bosseta on guardar el paquet de compreses. Té, fins i tot, síndrome premenstrual, mira quin luxe!

Si algun dia sóc escriptora, transformaré Leninha en un personatge i escriuré un conte sobre el dia que tingué la primera menstruació. El cas és que no va ser de dia, sinó de nit. Encara no s'havia fet de dia, va despertar, sobtadament, d'un malson, va encendre el llum i va descobrir una taca al llençol. Es posà a cridar, pensant que havia estat víctima d'un psicòpata assassí especialitzat en adolescents amb pi-

gues. Per aquell temps, hi havia un malalt solt pels carrers, d'aquells que maten en sèrie, i tota la ciutat estava alerta. El pare de Leninha va saltar de seguida del llit i entrà a l'habitació de la filla, disposat a enfrontar-se al criminal. En descobrir quin era el motiu de la cridòria, va donar gràcies a Déu i va eixir al jardí per a tallar una rosa. Al cap d'uns minuts, tornà a l'habitació de Leninha per a donar-li la flor i el desdèjuni, que constava de formatge, iogurt, fruita i gelea. Tot servit amb una safata de plata coberta amb unes tovalles de randa. Què, hi ha algun pare més romàntic?

El problema és que Leninha és molt infantil i no comprén aquestes coses tan delicades. Tan infantil és que, l'endemà, quan la seua mare li va donar un paquet de compreses, va descobrir que allò podia servir de matalàs. Després de posar-se'n una, va fabricar, amb les altres nou, un matalàs per al llitet de la Barbie.

Salete, la manicura del gabinet, passa el dia parlant malament dels homes. Té una teoria molt simple: els homes no fan cap paper i punt. Els poquíssims exemplars que poden fer algun paper, només tenen dues utilitats: matar escarabats i canviar peretes; per a aquesta segona utilitat, les dones prefereixen homes més alts.

Potser Salete parla d'aquesta forma perquè el marit la va abandonar. És un element d'aquells que tenen al·lèrgia a qualsevol treball, fins i tot a les coses de casa, com ara canviar una pereta o arreglar un pany. I, per acabar-ho d'arreglar, li feien por els escarabats. Sempre anava amb un diari sota el braç, per a fingir que buscava un treball, però la seua

principal ocupació era coquetejar amb les parroquianes del gabinet. Per resumir la història: un dia, va fugir amb una pedicura i es va emportar tots els diners que hi havia a la caixa i la targeta de crèdit de la pobra, literalment, Salete.

Ella va passar uns quants dies al llit, va consumir un contenidor sencer de mocadors de paper i fins i tot va pensar a tancar el gabinet i tornar al poble. Però la depressió li va passar el dia que Salete va veure, en la televisió, un reportatge que parlava dels efectes del plor sobre l'organisme, com ara arrugues, estries i cabells blancs, sense comptar que estava els pits, els fa caure, i deixa la pell oliosa, plena d'impureses.

Salete va anar a l'espill del bany i va preguntar a la seua imatge: «Vols que et diga una cosa? Aquell infeliç no mereix que sofrim per ell. Cap home no ho mereix». L'endemà es va aixecar de bon matí, es va banyar sense presses i va arribar al gabinet radiant. Va passar més d'un any treballant com una esclava, sense diumenges, ni botigues, ni cine, fins que va sufragar tot el deute extern que havia deixat aquell paràsit. Al cap de poc de temps, va superar tots els problemes i, a poc a poc, va multiplicar la parròquia i es va convertir en la propietària del gabinet més modern i concorregut del barri. Cal demanar-li hora amb molts dies d'antelació i el telèfon sempre està comunicant. Quan algú aconsegueix que l'atenguen, la secretària Mariàngela li pregunta, amb veu de secretària electrònica: «Bon dia, gabinet de Salete. En què puc servir-la?».

La meua mare sempre va al gabinet després d'haver discutit amb el pare. Jo em pensava que ho feia per a sentir-se més atractiva, però després he descobert que tot això no té res a veure amb la vanitat. És cert que ho aprofita per

arreglar-se les ungles, llevar-se les cutícules i posar-se algun esmalt. Però, en realitat, vol saber què li depara el destí: Salete, a més de ser manicura, té el talent de les gitanes i sap llegir la palma de la mà. Les parroquianes paguen per les ungles i, al mateix temps, s'informen sobre el futur.

Va ser per a saber quin era el futur del seu matrimoni, que la mare va anar al gabinet, la vesprada d'aquell dia que va trencar la safata de vidre. Abans, volgué demanar hora, però estava tan nerviosa que no encertava el número de telèfon i vingué a demanar-me ajuda, abans de perdre la paciència i tirar el telèfon per la finestra.

Ja m'eixia fum per l'orella quan Mariàngela, finalment, va agafar el telèfon i em va dir que només tenia lliure el cap de setmana, perquè una dona que tenia el torn havia dit, a última hora, que no podria anar. Vaig intentar passar el missatge a la mare, però no em deixà acabar. Em llevà el telèfon de la mà i va cridar que es tractava d'un cas de vida o mort, que el seu matrimoni estava en l'aire i que si no l'atenien, aniria al gabinet i li botaria foc.

A la meua àvia li encantava inventar menjars a la cuina, es llevava molt matí per a caminar i era membre d'un club de la tercera edat, on practicava balls de saló. Però tot això era abans del vessament cerebral que li va esborrar la memòria i li impedeix fer molts moviments. Va arribar a fer algunes sessions de fisioteràpia, però no tenia paciència per a repetir els exercicis i només va aconseguir recordar com s'havia de menjar la sopa. Ara passa tot el dia al llit, mirant fixament el sostre o rasant la pintura de la paret amb les ungles.

Només ix de la seua habitació acompanyada (quasi sempre recolzada sobre el meu muscle) i a penes ens reconeix.

Una persona en aquest estat en necessitaria una altra al costat les vint-i-quatre hores del dia, però les candidates que s'han presentat eren molt velles o molt joves, o molt altes, o molt descarades... Totes tenien defectes imperdonables per a una dona insegura. La mare al·lega que es tracta de reduir les despeses de la casa. Jo no m'ho crec. Em fa la impressió que només la gelosia pot explicar un sacrifici tan gran: no en té prou amb les classes de la facultat i també vol ocupar-se de l'àvia, fer el menjar i la feina de la casa. Però resulta que SuperSonia no pot estar en dos llocs alhora, i sempre ho pague jo. Com que no sé ni cuinar ni rentar la roba, la meua feina consisteix a passar les vesprades amb l'àvia Nina.

Però aquella vesprada, no. Quan la mare va penjar el telèfon i va eixir de casa maleint el destí, vaig creure que tenia l'obligació de seguir-la. Vaig demanar a santa Joana d'Arc que vigilara l'àvia, vaig tancar la porta de casa ben tancada i no vaig esperar l'ascensor. Vaig baixar els graons de l'escala de tres en tres i encara la vaig enxampar abans que arribara al cantó.

El meu pare se n'havia anat amb el cotxe, a portar Xandi a l'ambulatori, per això nosaltres anàrem a peu a l'edifici (la casa al primer pis i el gabinet a la planta baixa) on viuen Saletè i el seu fill.

El passeig va servir per refredar el cap i la ràbia de la mare; entrà al gabinet serena, va dir bona vesprada, es recolzà sobre el mostrador i va demanar disculpes a la secretària Mariàngela, que es va aixecar i va anar a cridar la manicura.

Jo estava a punt d'asseure'm en una cadira, però Salete va notar que la meua mare necessitava consol i no volgué negar-li'l: ens va fer seure al sofà, va traure café i ens va dir que no tardaria gens.

La dona que estava atenent, una tal Sueli, explicava amb pèls i senyals la seua última operació de cirurgia plàstica. Què m'importava a mi saber la quantitat de silicona que li havien injectat en cada pit, quants dies va estar ingressada o quin és el preu d'un dia a l'hospital? Va haver-hi un moment en què vaig tancar els ulls, per a fingir que dormia, i vaig desitjar que algun científic malvat inventara el comandament a distància per a persones: un instrument portàtil que cabera en una bosseta i fera les mateixes funcions que el comandament a distància de la tele. Si premia la tecla de «silenci», podria llevar la veu als meus pares quan començaren a discutir. El botó «pausa» congelaria els gestos de Xandi sempre que es posara a imitar-me. I, en casos més greus, com el d'aquesta senyora, la solució seria prémer la tecla de desconnexió.

Ara que, ben pensat, potser és millor un cadell que un comandament a distància, sobretot si el cadell és un d'un gos petaner com el Frederico, que va entrar lladrant al gabinet i quasi va matar la tal Sueli de la impressió. Salete encara no havia acabat amb ella, però la dona va saltar de la cadira i se'n va anar tan de pressa que s'oblidà de pagar.

És horrible definir una persona amb una sola paraula, però si haguera d'escollir un adjectiu per al fill de Salete diria que és... Callat? No, no, callat és poc. Potser mut. Júnior no obri

la boca ni per a badallar. Ja fa temps que som de la mateixa classe, quasi des de sempre, però mai no hem mantingut una conversa seriosa: només hola, adéu, i res més. Les poques voltes que li he preguntat alguna cosa, m'ha contestat amb monosíl·labs, àtons, i sense alçar els ulls de terra.

Salete ha comentat de vegades amb la mare que el silenci de Júnior és una defensa contra la indiferència del seu pare. Quan l'home els va fer el favor de recollir les seues coses i anar-se'n de casa, el fill es va sentir més lliure, va entrar a l'equip de futbol sala i començà a freqüentar les festes de la gent de la seua edat, però no per això va perdre la timidesa. Es mor de vergonya davant les clientes de la seua mare i només entra al gabinet quan no té més remei, quasi sempre per buscar el cadell, que bota ara i adés la tanca del jardí.

I això va passar quan Frederico va fer fugir la senyora Sueli. Feia pena veure el pobre Júnior enmig d'aquell harem, perseguint el gosset. Quan els llavis començaren a tremolar-li, vaig creure que era per culpa dels nervis. Però, i si estava burlant-se de mi?

Ho dic perquè la meua situació també era ridícula. Frederico va fer una volta pel gabinet, olorant sandàlies i peus, va saltar al sofà i s'instal·là damunt de mi. Si fóra un animal menut, d'acord, però, com havia de bressolar jo un gos com un pit bull de gran? Júnior s'adonà de la meua por i va explicar que el cadell no feia res; no, només s'havia posat damunt meu perquè jo li agradava. L'elogi em va deixar més tranquil·la. Vaig intentar acariciar-lo, a poc a poc, i vaig aconseguir una bona llepada al coll.

De seguida, Júnior es va fer càrrec del gos i els dos se'n van anar. Salete ens va demanar disculpes per l'incident i va

seure al sofà, al nostre costat. La mare va anar al gra i li explicà el dinar amb pèls i senyals: la discussió amb el pare, la safata de vidre que havia trencat, el flam escampat per la cuina i el cap partit de Xandi. Tot això, naturalment, en veu baixa, per a evitar les orelles sensibles de les altres parroquianes. Per fi, li va ensenyar la palma de la mà i li va demanar que li llegira la línia de l'amor. O de l'amor que li quedava.

En aquells moments, vaig recordar l'àvia Nina, que estava sola a casa. I si volia anar al bany? I si tenia gana? I si sofria un d'aquells atacs de tos que començaven amb una raspera innocent i acabaven amb els llavis morats? Per distraure'm, vaig obrir una revista. Vaig començar a repassar la vida dels famosos i vaig notar que la propietària del gabinet també hi estava interessada... Però no mirava les fotos de les famoses. Li havia cridat l'atenció la meua mà esquerra, recolzada sobre el braç de la butaca, amb la palma cap amunt. Salete va ignorar la xerrameca de la mare i va dir que la línia del meu destí tenia un traçat molt peculiar.

Jo mai no he cregut en la cartomància, ni en les gitanes, les vidents o les bruixes, en resum, en tota aquesta tribu esotèrica que pretén relacionar-se amb el més enllà per a captar energies còsmiques i tractar d'endevinar què passarà en el futur. Sincerament? Crec que el futur no és cosa nostra. Si una xica sap que l'espera una sorpresa meravellosa, com ara despertar la passió d'un milionari grec o guanyar el sorteig de la loteria, passa la resta de la vida esperant la fortuna, sense moure un dit. I si imaginem una previsió catastròfica, com ara que un meteorit li caurà al cap, no trobarà un lloc on amagar-se. La reacció, en aquest cas, és semblant: deixar la vida a un costat, passar el dia i la nit

mirant el cel i notar un salt al cor cada volta que una pedra toque una teulada.

A pesar de la meua cara de descreguda, Salete em va agafar pel canell i em va passar una unglà llarga per la palma de la mà. Es va quedar uns segons en silenci, amb la boca oberta i els ulls humits, i va confessar que mai no havia llegit un futur tan... En aquell moment va fer una pausa teatral, com si buscara, en el vast repertori de la quiromància, un adjectiu adequat al meu destí.

«Ho dius o què?», va preguntar la mare, tement que alguna desgràcia m'esperava en girar el cantó. M'entraren ganes de riure, però vaig pensar que una rialla posaria fi a aquell clima misteriós perfumat d'encens. Salete va respirar fondo i, finalment, va revelar que jo era... Poderosa!

La mare i jo esperàvem una explicació: com de poderosa? Poderosa per a què?

Salete em va besar la mà i va afirmar que jo posseïa el do de fer-ho tot! Les línies i entrelínies del meu destí no tenien límits. Amb la meua imaginació, jo podria fer qualsevol cosa.

Els ulls de la mare lluïren: «Vols dir, posem per cas, que Joana podria salvar el meu matrimoni?».

Salete va assegurar que, si jo volia, podia salvar el món. No vam poder comentar res més, perquè vingué la dona que tenia el torn a les quatre. El destí de la vident era tornar a la manicura.

PÍRCING SECRET

En arribar a casa descobrírem la catàstrofe: el terra de l'habitació de l'àvia Nina estava sembrat de trossets de vidre. Probablement, s'havia volgut beure la llet i li havia caigut el got que jo li havia deixat damunt la tauleta de nit.

La mare va córrer a la cuina, per a buscar la granera i el pal de fregar, i jo vaig agafar l'àvia per sota de les aixelles i ens dirigírem a la dutxa. Li vaig llevar la camisola de dormir i em vaig quedar mirant-li els pits marcits, quasi buits: els mugrons pareixien espines, de tan esmolats. En compte d'inventar viagres i altres combustibles típicament masculins, els científics s'haurien de preocupar una miqueta més per les dones. Què passaria si els laboratoris investigaren per a trobar una silicona més segura, sense risc de refús o d'efectes secundaris, especialment destinada a les dones de la tercera edat?

La meua mare protestava perquè l'àvia Nina no pot quedar-se sola sense fer-ne alguna de les seues. Jo hauria volgut dir que ningú no tira un got de llet a propòsit, però em vaig mossegar la llengua per a evitar una discussió. Potser la mare estava tan nerviosa perquè esperava notícies sobre l'estat de Xandi, però el pare no responia al telèfon. De manera que, així que va deixar el paviment net, em va ajudar a ensabonar, rentar, eixugar, vestir i pentinar l'àvia.

En aquell moment, va sonar el timbre de la porta i, en obrir, vaig veure que era Leninha. Aleshores, vaig recordar que havíem de fer el treball d'història.

L'equip era ben reduït: Leninha, jo i una altra xica, Danyelle. Sabeu d'aquelles persones que es consideren en possessió de la veritat? La gent que es posa la veritat dins la butxaca i no la comparteix amb ningú? Que no fa gens de cas de les coses que diuen els altres però descobreix un error de concordança i és capaç de corregir-te davant de tots? Així és Danyelle, més coneguda com Dany. Els idiotes de la meua classe bavegen només perquè és rossa (probablement falsificada), té la veu una miqueta ronca (i molts confonen una veu ronca amb una veu sensual) i el seu nom té una *y*, així per les bones, a més d'una *l* de reserva, que no serveix de res.

Però la raó principal de tanta expectació és que ella s'esforça a cridar l'atenció. I el cas és que ho aconsegueix.

Posar-se pírcing és una mania bastant comuna, moltes companyes s'han apuntat a la moda i s'han perforat les celles, el nas, les orelles, el melic i fins i tot la llengua. Jo mateixa vaig pensar a posar-me una arracada que m'havia regalat l'àvia Nina a la barba, però un granet que em va eixir va retardar l'operació; i quan el granet se'm va assecar, ja m'havien passat les ganes.

Com deia, per a Dany és molt important ser diferent. La setmana passada, va entrar a l'aula amb retard i, sense cap cerimònia, va interrompre la classe per a anunciar que s'havia posat un pírcing secret. Fins i tot el professor es va mostrar interessat. Quina història era aquella? Ella va deixar

la motxilla damunt la taula i va dir que no podia contar en quin lloc s'havia posat un anellet d'or perquè, si ho deia, ja no seria secret.

Imagineu com segregaven adrenalina tots els xics. I no només els de la meua classe: la notícia es va escampar per l'escola i va ser el tema de la setmana. Tot l'univers masculí (inclosos els professors) somiava descobrir en quina àrea prohibida per a menors s'havia posat la joia. La curiositat va acabar encomanant-se a algunes xiques, que s'amagaren darrere de l'armari del vestidor, abans de la classe de gimnàstica, per a intentar descobrir Dany sense roba. Però aquell dia portava una malla sota l'uniforme.

Aquella història del pírcing secret semblava una publicitat enganyosa, però Dany assegurava que l'anellet existia i que estava ben amagat. Per demostrar que deia la veritat, es va posar les mans a la cintura i va llençar un desafiament: qui descobriera el secret tindria dret a besar-la. En el lloc secret!

Els xics passaren el temps de descans reunits en assemblea i, després d'haver discutit molt, van organitzar un sorteig: cada alumne podria triar una part del cos i només una. I no s'hi valia a repetir. Si més d'un alumne triava la mateixa part del cos, s'ho jugarien al bracet.

El melic va guanyar per majoria, amb dos vots més que l'engonal. Aquelles i algunes altres àrees nobles se les disputaren els més grans de l'escola i els altres es van haver de conformar amb les sobres; ningú no tenia l'esperança de trobar el pírcing a la planta del peu, enmig de la columna vertebral o al paladar. Els més menuts i febles protestaren contra els criteris que servien per a trencar l'empat, però tots apostaren per una part del cos o una altra.

El misteri només es va descobrir després de l'última classe de divendres. Així que acabaren les classes, l'aula va ser envaïda per alumnes de tots els cursos. Dany no va dubtar a abandonar el seu lloc i pujar a la tarima, on la podien veure tots. Després va dir que el secret no el duïa amagat dins les calcetes ni dels sostenidors, com havia imaginat tanta gent. Això hauria demostrat molta falta d'imaginació. Asseguda a la taula del professor, va respirar fondo per a superar els nervis i, a poc a poc, es va llevar la sabatilla. Després es va llevar el mitjó i ens va mostrar un anellet d'or minúscul clavat... Al taló!

Dany havia promogut aquella loteria sensual amb la intenció que la guanyara Luís Augusto. Estava convençuda que quedaria com una reina quan el xic més atractiu de la classe, de l'escola, del país i del planeta es posara de genolls als seus peus, davant de tot el món, per besar-li el taló. Deien que, a primers de setmana, la interessada havia enviat un e-mail a Guto, amb una foto del pírcing al taló, però es veu que l'arxiu tenia un virus, o que l'ordinador no funcionava bé o que el missatge es va perdre. Total: que el complot li va fallar.

El responsable de la llista amb les apostes era Marcelo, el delegat de la classe. Quan va anunciar el resultat de la loteria, algú va assenyalar la finestra i va exclamar: «Mira, quina sort!».

Júnior estava recolzat sobre el mostrador de la cafeteria, matant la fam amb una empanada de pollastre. Només havia participat en la loteria per la insistència dels altres, però des del fons de la seua tímidesa devia estar pregant per a perdre i no haver de passar la vergonya de besar aquella xica davant

de tots. Va ser per això, sens dubte, que va triar el taló, on una persona *normal* mai no es posaria un anell d'or.

En veure que Júnior venia cap a la classe, arrossegat a la força per l'ala masculista, morta d'enveja, Dany va fer cara d'enfadada i va reclamar contra el resultat, perquè no sabia si el vencedor havia triat el taló dret o l'esquerre. La llista estava escrita a dues columnes: en una hi havia el nom del concursant, Júnior, i en l'altra, la part del cos que havia escollit: el taló. I, segons el reglament de la loteria, no calia escollir el costat. Júnior arribà a assegurar que ell havia triat l'altre taló. La gent volia que les coses acabaren com calia i obligaren el xic a posar-se de genolls davant d'una Dany freda i irritada, que li va exigir un bes ràpid i amb la boca tancada.

La cridòria al pati (que la bese, que la bese!) va obligar Júnior a tancar els ulls i abaixar el cap per a acabar aquell martiri. Però aleshores va passar una cosa que ningú no esperava. De sobte, el pobre es va ennuegar amb l'empanada, va començar a tossir i va omplir els peus de Dany de molletes de pollastre. Ella va fer cara de fàstic, li va dir porc i assegurarà que si no sabia fer-li un simple bes, no mereixia el premi, que, per tant, quedava per al pròxim sorteig.

Tots aplaudiren amb ganes quan va prometre que es posaria un pírcing nou, en un lloc encara més secret. I el guanyador tindria dret a dos besos: un al lloc amagat i l'altre a la boca.

No sé per què perd el temps parlant de Dany. Ella no mereix més d'un paràgraf curt, potser un comentari sense adjectius, però és difícil mantenir-se callada davant l'ar-

rogància d'aquesta xica. Crec que em sentiria molt millor si poguera parlar de tant en tant amb una amiga; però, amb qui? Leninha només sap parlar de les seues nines i la meua mare ja en té prou amb els seus problemes perquè vaja jo plorant-li. Només em queda, per tant, la companyia de l'àvia Nina, que no entén què li dic però, almenys, m'escolta amb atenció. Quan em note el cor en un puny, em pose als peus del llit i li pregunte si ella creu que Guto notará algun dia la meua existència i tractarà d'enamorarme per a fer-me feliç, a pesar de la competència de Dany i de totes les altres xiques de l'escola. Agarre fort la mà de l'àvia i espere un batec, un moviment, una paraula qualsevol... Però ella es limita a mirar el sostre o a rascar la paret amb les ungles.

Sobre la tauleta de nit de l'àvia Nina hi ha un retrat d'ella amb l'avi Plínio, passejant quan estaven de lluna de mel. Devien ser feliços? Paulo, el professor d'història, havia dit que la guerra conjugal és un fenomen actual, una mena d'efecte col·lateral del moviment feminista. No és que els matrimonis d'abans foren més feliços, d'això res. Però com que era l'home qui posava el menjar a la cassola de casa, sempre tenia l'última paraula. Per a la dona, només hi havia dues eixides: o enfonsar el cap en el coixí i plorar en silenci perquè no ho sentira el marit, o preparar un sopar a la llum dels ciris i posar un bon grapat de vidre molt en el plat preferit del senyor de la casa.

Paulo va explicar que l'entrada de la dona al mercat laboral va ser fonamental perquè aconseguira la igualtat (la semblança) de drets. Vol dir que el sexe considerat dèbil només es va fer fort quan va començar a guanyar diners.

No sóc cap experta en història, el meu negoci consisteix a inventar històries, no a recordar-les. Però, a pesar de tot, aquell dia vaig aixecar el braç i vaig donar la meua opinió sobre l'evolució de l'ésser humà: les dones han canviat molt, però els homes continuen igual. A ma casa, per exemple, tant el pare com la mare treballen fora, però quan ell torna de la consulta va directe al sofà i agarra el comandament a distància, mentre ella és qui ha de preparar el menjar, parar taula, fer els llits i ajudar el meu germà a fer els deures. No era així, més o menys, com vivien en el passat? Estàvem estudiant l'edat mitjana, per això vaig esmentar la guerra dels Cent Anys. Després de passar tant de temps als camps de batalla, cap soldat no tenia la paciència d'ajudar la dona a rentar els plats o posar la roba a eixugar. I, molt menys, de discutir sobre la seua relació.

És cert que no tots els marits continuen en l'edat mitjana. Estava a punt de dir que alguns homes raríssims (com el pare de Leninha, em jugue alguna cosa!) comparteixen les feines de la casa amb les companyes, però vaig ser interrompuda per una rialla estrident de burla. Danyelle es va tirar els cabells arrere, com solia fer quan estava a punt de dir alguna gracieta, i em va dir que, en primer lloc, el conflicte entre França i Anglaterra va durar des de 1337 fins a 1453 i que, per tant, va durar 116 anys, no cent. També va dir que cap soldat no va participar en la guerra sencera, perquè hauria d'haver-se allistat en l'exèrcit quan era un nadó i, en acabar el conflicte, ja devia estar escleròtic i sense forces per a llançar una simple fletxa, sense dir res d'una espasa. I, per acabar la broma, va dir que la guerra tingué molts períodes de treva.

Podria paréixer que Danyelle va dir tot allò d'una manera improvisada, però jo estava al seu costat i vaig veure clarament com mirava els apunts. Només el professor ignorava que estava llegint-ho i es va quedar molt sorprès per aquella intervenció tan brillant.

Abans d'acabar la classe, Paulo ens va encarregar un treball per a la setmana següent: el tema era la vida d'un personatge important de l'edat mitjana. Jo no ho vaig dubtar: cap vida, durant tot aquell temps, no va ser tan fascinant com la de Joana d'Arc. Però, amb quin equip treballaria? El treball, l'havíem de fer en grups menuts, de tres alumnes, per això vaig decidir cridar Leninha i Guto.

Hi havia unes deu o dotze companyes de classe que discutien per apuntar-lo al seu equip. Paulo es va enfadar per aquell rebombori i va decidir que faria ell mateix els equips, sense demanar l'opinió de ningú. Leninha i jo ens quedàrem juntes, però vam haver de suportar la companyia menyspreable de Danyelle.

En saber-ho, m'entraren ganes d'aixecar la mà, pujar-me'n a la cadira i recordar que vivim en un país lliure i que, per tant, no podíem acceptar aquella imposició arbitrària i que, per això, en nom de la democràcia, reivindicava el dret sagrat a escollir el meu grup.

Però no vaig res de tot això: només vaig obrir la boca per quedar-me amb la boca oberta.

El professor d'història és tan atractiu (més encara que Guto, ho he de reconèixer) que la meua protesta no va passar d'un sospir. Atractiu és poc! La veritat és que no sé si és la millor paraula per a descriure aquella cara. Tot el seu cos! La combinació de músculs espartans i d'intel·ligència

atenesa ens podria fer pensar que estem literalment davant d'un déu grec. De fet, entre nosaltres, les alumnes, coneixem Paulo amb el nom d'Apol·lo. La senyoreta Néila, la directora de l'escola, protesta perquè les alumnes no tenen bones notes en els exàmens d'història, perquè la majoria no arriben a la mitjana. Està clar que la senyoreta Néila no té ni idea de mitologia. I, menys encara, de psicologia femenina. Quan Apol·lo obri la boca, la seua veu de vellut vermell provoca una atracció hipnòtica i és absolutament impossible atendre les explicacions.

El professor d'història recorda un déu no només pel seu físic sinó també per la seua solitud. A pesar de les potes de gall, no li faries més de quaranta anys. Molta gent considera que, a aquesta edat, els homes han de ser casats o, almenys, separats; si l'implicat continua fadrí, sorgeix de seguida la sospita que és marieta.

Però els comentaris que hem sentit a propòsit d'Apol·lo no van per aquest camí. Segons les males llengües, el professor va ser un amant irresistible i cruel, dels que deixen les dones apassionadament enamorades i desapareixen del mapa perquè tenen por al compromís o temen que elles se'n vagen de casa, abans de fer els vint anys, i abandonen les seues famílies pel seu amor. He escrit *va ser*, en passat. Un dia, es va enamorar d'una alumna a qui feia classes particulars, va creure que havia trobat la dona de la seua vida i li va demanar que es casara amb ell. Ella li va dir que sí sense pensar-ho; qui s'ho hauria pensat? Però a última hora va canviar d'opinió i, vestida de núvia i tot, li va dir al xofer que la portara a l'aeroport i va desaparèixer sense deixar rastre. Però segons una altra versió, més verinosa, la

dona va enviar una postal des de París en la qual li confessava que ho havia pensat millor i que preferia un marit..., com ho diríem? Més milionari!

Apol·lo ja no tornà a ser el mateix. De l'escola, sempre va directe al seu Olimp suburbà, on viu: un apartament ple de llibres, però sense telèfon, fax ni Internet (un Olimp com Déu mana no pot fer servir aquesta tecnologia). No té amics ni parents ni, encara menys, enamorada. Per culpa d'aquell trauma va tallar els llaços que l'unien al món exterior i no vol intimar amb ningú, sobretot amb ningú del sexe femení. Diuen que, per mantenir-se lluny de les dones, arriba al punt d'absurd de no consentir que hi haja cap autora en la seua biblioteca.

La meua mare té moltíssims llibres d'història i, com també és professora, ens podria tirar una maneta en el treball. Per això decidírem que la reunió fóra a ma casa. Però Danyelle, per variar, votà en contra. Deia que la biblioteca és una cosa del passat: des que han inventat Internet, n'hi ha prou a entrar en alguns llocs, escriure la paraula clau i esperar uns segons per a trobar-hi l'assumpte ja resumit, mastegat i engolit. Ningú no ha de perdre el temps fullejant llibres vells plens de marques i d'àcars que només serveixen per a provocar al·lèrgies. I tot això només ho deia per recordar-nos que el seu ordinador és de l'última generació, que té milions de megues de memòria i no sé quantes coses més.

Com que sóc una futura escriptora, vaig haver de controlar-me per no tractar Danyelle de fresca, ignorant, il·luminada, pretensiosa i hipocondríaca, i explicar-li que els

ordinadors mai no mataran els llibres, de la mateixa forma com la fotografia no ha matat la pintura, ni el cinema va matar el teatre ni la tele va matar la ràdio. Però no vaig voler malgastar la meua preciosa saliva. En veure que jo estava a punt d'explotar, Leninha entrà en la conversa i va dir que ella també preferia fer el treball a ma casa. Érem, per tant, majoria.

Però pareix que Danyelle no està acostumada a les coses de la democràcia, perquè arribà tard i, a més, ens va avisar que no podia quedar-se gaire temps: justament aquella vesprada s'havia de posar el pírcing nou i volia que començàrem ja a fer el treball, encara que (quina sorpresa!) quasi no hi havia res per fer. Va traure de la bossa uns quants folis i ens va confessar que havia repetit la recepta de sempre: reunir textos, citacions i imatges d'Internet, enviar-ho tot a la impressora i, als pocs minuts, ja tenia preparada la biografia de Joana d'Arc. Només li faltava el final, quan l'heroïna francesa és condemnada a la foguera. «He trobat un lloc que contava amb pèls i senyals com el foc li pujava pel cos; pareixia una pel·lícula! Però se m'ha acabat el paper de la impressora i no tenia ganes de posar-me a copiar en el quadern.»

Leninha va protestar: «I si Apol·lo descobreix que ho hem copiat?». Danyelle ja tenia preparada una resposta contundent: «Internet existeix precisament per això, reina. Perquè la gent copie a voluntat».

Mentre Leninha mossegava la tapa del boli, perquè no estava gens segura de signar aquell treball, Danyelle va badallar i ens va dir que a penes havia dormit per culpa d'un dilema que no la deixava viure: on es posaria el nou pírcing. Es va

gitar al meu llit, sense cap cerimònia, va abraçar el meu osset de peluix i ens va preguntar en quina part del cos quedaria més sexy un anellet d'or: a la llengua, el clatell o l'aixel·la.

En escoltar la paraula aixella, Leninha va tenir un atac de riure i va comentar: «Si jo em posara un anell a l'aixel·la, estic segura que em passaria el dia amb pessigolles». A Danyelle, no li va agradar la broma i, per la forma com va aixecar la punta del nas, estic segura que va pensar que la seua aixella no era com les altres. Quan em va demanar l'opinió, m'entraren ganes de suggerir-li que es posara el pírcing a la boca: un anell ben gran que li travessara els llavis i li impediria dir les coses absurdes que sol dir. Però vaig dissimular la ràbia darrere d'un somriure i, en nom de la supervivència de l'equip, vaig ignorar el morro que té Dany i em vaig posar a llegir la seua obra mestra. Però ella volia conversa: «Si fóra valenta, em posaria el pírcing a la barba... Mira que si ara sí que guanya l'aposta Guto...».

Vaig continuar amb el cap baix, llegint una biografia que em sé de memòria. Quan jo era menudeta i demanava a la mare que em contara una història a l'hora de dormir, ella sempre em parlava de la camperola que, als 13 anys, començà a tenir visions i a comunicar-se amb el més enllà, més concretament, amb l'arcàngel sant Miquel, santa Caterina i santa Margarida. Algunes persones deien que aquelles veus i visions eren el producte d'una imaginació adolescent, potser causades per un desequilibri hormonal o, fins i tot, per la síndrome premenstrual que, per aquell temps, ni tan sols devia tenir nom. Però la jove no feia cas de les males llengües. Assegurava que havia vingut al món per accomplir una missió heroica: expulsar els anglesos que

ocupaven la major part del territori francès. Amb aquest objectiu va eixir del seu poblet i s'encaminà a la cort amb la intenció de ser rebuda, ni més ni menys, que pel mateix rei Carles VII. Quan va poder explicar la missió que li havia encarregat Déu, els nobles se li van riure a la cara. Però n'hi va haver prou amb un gest del rei i tots callaren. Sa majestat es va quedar molt impressionat per la determinació de la jove camperola i, davant la sorpresa general, la va posar al front d'un exèrcit no gaire nombrós. La fama de la camperola es va estendre per tota la regió. Mentre es dirigia al camp de batalla, se li uniren centenars, milers de soldats i així va aconseguir la gran proesa de conquerir Orleans. A partir d'aquell episodi, Joana d'Arc va ser coneguda com la Donzella d'Orleans i va obrir el camí que permetria la coronació del rei Carles VII a la catedral de Reims. Però, de sobte, la sort canvià de bàndol. Quan va intentar reconquistar Compiègne, Joana va ser feta presonera pels anglesos. Va ser jutjada i condemnada per la Inquisició per heretgia i va morir en la foguera quan tenia 19 anys, sense poder veure la victòria dels francesos en la guerra dels Cent Anys. L'església va tardar més de dues dècades a admetre que havia cremat una innocent i uns quants segles més per convertir l'acusada de bruixeria en una santa.

En compte d'ajudar-me a dormir, aquella rondalla increïble em deixava més desperta. Per això no és estrany que la meua homònima o, més ben dit, mig homònima, s'haja convertit en un personatge per a tants escriptors, pintors, dramaturgs, cineastes... I, sobretot, en un exemple per als professors d'història, que no perden l'oportunitat de recomanar als seus alumnes la lectura d'alguna biografia de l'heroïna.

Però no cal que et diguen Joana ni tenir una mare historiadora per veure que el treball de Danyelle era ple d'errors, enganyos, pallassades i al·lucinacions: un recull de relats de totes les mides i de tots els colors, mal reunits per culpa de les presses.

Així que en vaig acabar la lectura, Danyelle em va demanar una opinió sincera. Jo vaig tractar de ser elegant: «El treball s'assembla, sobretot, a un resum... I com tu mateixa has dit, falta l'escena de la foguera». Ella va perdre la paciència: «Però quin treball, Joana? Desperta! Et parle del pírcing. Tu t'atreviries a posar-te'l en la barbata?».

La meua paciència també té un límit: «Escolta una miqueta, Daniela, no ens hem reunit per a parlar de la teua barbata o de la teua aixella!».

Li vaig dir «Daniela» a propòsit, només per veure com se'n pujava per les parets. Ella em va respondre que Danyelle s'escriu amb y, dues eles i amb una e al final, que li dóna un subtil toc francès. Quan li vaig dir que vivíem al Brasil i que, si no vaig errada, en llengua portuguesa la y no passa de ser una lletra sobrerera i sense cap trellat, Danyelle em va acusar d'envejosa perquè el meu nom semblava un plagi mal fet, i també perquè m'agradava un xic que estava per ella, com demostra que fóra un dels primers que va apostar en la loteria del pírcing. Jo li vaig recordar que Guto era del sexe masculí i que tots els xics de l'escola, fins i tot el que ven llepolies a l'entrada, entraren en l'aposta.

Danyelle es va quedar mirant-me fit a fit, com si es preparara per al contraatac, però de sobte es posà a esternudar i va tirar el meu pobre osset contra la paret. Va dir que tenia al·lèrgia als animals de peluix i als llibres vells,

però que encara li feien més mal les amigues falses. I se'n va anar renegant.

En compte de preocupar-se per mi, Leninha es va posar a arreglar l'osset i va dir que era una covardia tirar contra la paret un animal indefens. Covardia i pecat! Sense dir res de la falta de consciència ecològica.

Al cap d'uns instants, vaig sentir una antiga cançó de bressol. A pesar que el so era distant, vaig reconèixer la melodia i vaig creure que la veïna de dalt devia haver obert una capseta de música, perquè les col·leccionava. El misteri només es va desvelar quan Leninha va obrir la cartera i en va traure un mòbil de color rosa, on sonava *Quan les oques van al camp*. La meua amiga té 13 anys i gasta samarretes de la talla M, però sembla que el seu cervell s'haja quedat al jardí d'infància.

Mai no havia vist Leninha parlar amb tanta dolçor, per això em vaig quedar sorpresa quan va dir hola i va explicar, amb veu de caramel, que era a casa d'una amiga fent un treball d'història i que no podia eixir ara, que era millor deixar-ho per a un altre dia, com ara dissabte, d'acord? Però l'altre devia ser dels que no es donen fàcilment per vençuts perquè a força d'insistir i insistir, va aconseguir convèncer-la perquè eixira amb ell.

Després d'enviar-li un bes i de penjar, em va preguntar si amb mitja hora en tindriem prou per a acabar el treball. Li vaig dir que el podia acabar jo sola perquè, al cap i a la fi, només faltava la maleïda escena de la foguera. Però li vaig posar una condició: volia saber el nom de l'amic.

La meua curiositat va provocar la rialla de Leninha. Amic? Quin amic? Qui li havia trucat era el seu pare! Aquell dia, feia 14 anys i 11 mesos que s'havien casat i, per celebrar la data, havia decidit cridar la seua dona i la seua filla i convidar-les a un gelat.

Jo vaig creure que no ho havia entés bé. Volia dir que hi havia un marit en aquest món que recordava cada mes l'aniversari del seu casament i el celebrava? I al cap de quasi quinze anys? I amb dret a gelat i tot?

Leninha va somriure, sense comprendre el meu desconcert. Potser creu que tots els homes són tan romàntics com el seu pare.

Inventar relats de ficció és una delícia, però no trobe la gràcia a això de fer redaccions encomanades i amb títols prefabricats («Les vacances») o sobre els vells temes de sempre (biografies de grans mòmies històriques). De la literatura, m'agrada, sobretot, la possibilitat d'abandonar un camí sense cap motiu i buscar dreces inesperades, canviar de tema per deixar el lector amb la boca oberta. El problema és que, a voltes, la història ja és coneguda i està molt ben documentada. Tots saben que Joana va acabar presonera i venuda als anglesos per un bisbe corrupte, que el rei Carles VII va aconseguir la corona gràcies a ella i que, a pesar de tot, el desagraït no va moure un dit per deslliurar-la de la foguera, que va ser condemnada pel tribunal de la Inquisició i que va morir cremada en una plaça pública. Quina és la gràcia de contar una història si no li pots canviar el final?

Després de revisar una miqueta el trencaclosques que havia muntat Danyelle, en vaig rescatar uns fragments, vaig llevar trossos repetits i vaig tractar d'acabar el treball. Vaig consultar alguns llibres d'història, amb l'esperança de trobar una imatge que m'inspirara, però només hi vaig trobar la cara d'una adolescent, de quan ella encara vivia al camp. Jo buscava una imatge dels últims moments de Joana, quan ella nota com li pugen les flames per la túnica i mira cap al cel, com si repetira les paraules de Jesús: «Pare, per què m'has abandonat?».

Li hauria volgut demanar algun llibre a la mare, però en aquell moment va sonar la campaneta de tubs daurats que tenim penjada a la porta de la sala perquè sonen sempre que algú entra o ix de casa. L'home que ens va vendre aquells tubets ens va assegurar que el so que produïen tenia el poder de dissipar les energies negatives de l'ambient i d'aportar una sensació d'harmonia i felicitat que sentirien tots els membres de la família. Però a ma casa no han donat bon resultat. Deu ser un defecte de fabricació? Al principi, el repic em semblava agradable: cada volta que s'obria la porta, la mare respirava fondo i notava com la felicitat li entrava per les orelles. Però, al cap de poques setmanes, ja trobava aquell so monòton i irritant.

Les campanetes han sonat per última vegada aquesta mateixa vesprada, quan el meu germà ha entrat a casa queixant-se del tro que té al cap i ha declarat que estava disposat a arrencar-se l'esparadrap i a descosir-se els punts per alliberar-se de la picor. El tubets que feien daling-dalang, han anat callant a poc a poc. Però de seguida, el pare han entrat a casa i ha tornat a posar en marxa la melodia oriental

que hauria de ser font de repòs i de benestar. Mentre ell intentava convèncer el meu germà que no s'havia de tocar la ferida, la mare ha anat decidida cap a la porta i ha arrencat els tubets amb una decidida estrebada occidental.

El meu pare ha mogut el cap i ha preguntat quin era el motiu de tanta tensió. «Qui, jo, tensa? Només perquè tu has portat Xandi a l'hospital i ni tan sols t'has molestat a dir-me si era mort o viu? Manies teues! Estic sereníssima.»

Xandi em va mirar, desanimat, com si esperara alguna reacció de germana gran, qualsevol iniciativa per a evitar una nova batalla en aquella guerra dels cent anys.

Segons la meua manicura vident, tinc poders per fer allò que vulga, fins i tot per a salvar el matrimoni dels meus pares. Ara caldria saber com. Jo sí que vaig intentar canviar d'assumpte, i vaig dir que havia de fer un treball sobre Joana d'Arc i que necessitava un llibre amb una il·lustració de l'escena de la foguera. Però tota la família compartia la sordesa de l'àvia Nina. El pare deia a la mare que no fóra tan dramàtica: el xiquet només tenia tres punts al front i, de l'hospital, l'havia portat a l'escola, on havia assistit a classe normalment. Si tan preocupada estava, per què no li havia telefonat? La mare li va dir que sí que li havia trucat, unes quantes vegades. De tant de prémer les tecles, n'havia trencat una. El mòbil no responia i el telèfon del consultori sempre estava ocupat. Només va descobrir on estava Xandi quan hagué parlat amb la directora de l'escola.

El meu pare va perdre el temps tractant d'explicar per enèsima volta que desconnectava el mòbil quan atenia els clients. En aquells moments, ja parlaven els dos alhora i la mare cridava perquè aquella actitud li semblava una

miqueta estranya... No devia ser que només desconnectava el mòbil quan atenia *les* clientes?

Les: article definit, femení, plural, sobretot femení, en el qual s'inclouen totes les dones que passen cada dia pel consultori del pare i, per descomptat, la secretària. Ell es va ofendre amb aquella ironia i se'n va anar a la seua habitació. Xandi i jo el vam seguir i ens quedàrem a la porta, agarrats per la mà, mirant com obria l'armari i posava algunes peces de roba dins d'una bossa.

Quan va tancar la cremallera, es va asseure damunt del llit i va obrir els braços. Va fer seure el meu germà en una cama i, a mi, en l'altra, com en els vells temps, quan jugàvem a fer el cavallet, i ens va dir que se n'anava una temporada. «La vostra mare i jo passem per un moment difícil i necessitem una miqueta de temps.»

Crec que ella estava al corredor, escoltant la conversa darrere de la porta, perquè, de sobte, va entrar a l'habitació i va murmurar entre dents, quasi sense obrir la boca: «Pensa bé què fas, Nelson. Si ixes per aquella porta...». I va deixar l'amenaça en l'aire.

Les reticències de la mare no l'intimidaren. El pare va eixir de l'habitació amb la bossa al muscle i el meu germà enganxat de la cama. Jo també m'hauria volgut agarrar de l'altra, però no volia allargar aquella escena, de manera que vaig agarrar Xandi pel coll.

La mare, que ens mirava de reüll, sofria en silenci. Només va perdre la serenitat quan el pare va entrar a l'ascensor. En aquell moment, va córrer cap a la cuina, va agarrar una capsa de mistos i tornà a la sala, plorant. Després de tres o quatre intents, va encendre per fi un misto i en va aixecar

la flama, com si volguera cremar-se els cabells, o encendre les cortines o, potser, els llibres de la prestatgeria. Xandi també va pensar malament i li preguntà què feia.

La mare va respondre que la vida és així: en algunes ocasions, l'única eixida és... resar. Es va girar cap a la tauleta i va encendre un ciri als peus de la imatge de santa Joana d'Arc.

REVOLUCIÓ FRANCESA

Per culpa dels cabells curts i de l'uniforme, Joana d'Arc es podia confondre amb qualsevol dels seus soldats. Però, com devia ser en la vida normal, quan es llevava el casc i l'armadura, baixava del cavall i es desemperesia? Es devia banyar al riu o, potser, tenia una banyera dins la tenda? Si no hi havia cap altra dona entre la tropa, l'única eixida que tenia era posar a la porta un home de confiança, amb l'ordre de disparar contra qualsevol graciós que s'hi acostara. Aquell soldat va existir de veritat i el seu nom era Louis-Auguste. A més de vigilar l'entrada de la tenda, guaria les ferides de Joana i redactava les cartes que ella, que no sabia ni llegir ni escriure, havia d'enviar al rei de França o als caps de l'exèrcit enemic.

Louis-Auguste era estudiant de medicina i havia abandonat la universitat per lluitar al costat de l'heroïna. Va ser ell qui tingué cura de Joana quan la feriren, amb una fletxa, en una cama; amb un emplastre fet amb herbes i fulles, el jove va aconseguir parar l'hemorràgia i controlar la infecció. Des d'aquell moment es va dedicar a la cura personal de la futura patrona de França, assumint les funcions de metge, conseller i secretari particular.

Joana pensava en ell, la matinada del dia en què havia de ser executada. Enfonsada en una masmorra, havia passat la nit resant i recordant els ulls, la veu i la dedicació

de Louis-Auguste. Hauria sobreviscut a la carnisseria de l'última batalla? Durant un instant, va desitjar que haguera mort, així, els dos podrien trobar-se al cel i viure feliços tota l'eternitat. Li feia gràcia aquella idea, però de seguida es va sentir capritxosa i egoista i va sofrir per aquella possibilitat de morir en pecat. Si almenys poguera confessar...

Després, quina coincidència, un home va entrar a la cel·la amb un crucifix penjat del coll, sandàlies de cuir i un hàbit de teixit gros amb una caputxa que li amagava la cara. Així que el carceller se'n va allunyar, l'estrany es va llevar la caputxa i va murmurar que havia anat a la presó per salvar, no l'ànima de Joana, sinó el cos.

Ella va creure que tornava a ser víctima d'una de les seues nombroses visions. Com era possible que Louis-Auguste haguera pogut enganyar els soldats anglesos i, disfressat de religiós, haguera entrat en aquella presó de màxima seguretat? No hi havia temps per a explicacions. Només importava alliberar Joana i, per aconseguir-ho, els dos havien de canviar-se la roba: ell vestiria la túnica de la condemnada i ella eixiria amb l'hàbit del frare.

La proposta va confondre la Donzella: no trobava just haver de fugir sola, sabent que el seu amic seria empresonat i moriria en la foguera, en el seu lloc. A més, no es podia llevar la roba davant d'un home. I, finalment, no tenia ganes de conèixer els detalls de l'anatomia masculina. Louis-Auguste li va dir que s'havia arriscat molt per arribar al seu costat i que no permetria que els seus plans fracassaren per culpa de la tímidesa d'una adolescent massa púdica. Si no volia veure un home nu, que tancara els ulls o es girara d'esquena.

Després de vestir-se ell amb la túnica de la bruixa, Louis-Auguste va ajudar Joana a posar-se l'hàbit de frare. Mentre ella intentava cordar-se unes sandàlies del 42 en uns peus de la talla 35, ell li va dir que havia subornat alguns guàrdies i que ja estaria molt lluny de la ciutat quan un ninot de palla començara a cremar en la foguera de la plaça.

Louis-Auguste es va arrupir en un racó de la cel·la i va girar la cara contra la paret, en escoltar que, pel corredor, s'acostaven unes passes. Joana s'adonà que, en aquells moments, ja no podia tornar arrere: si els anglesos descobrien la farsa, els dos acabarien en la foguera.

Quan el carceller va avisar que ja havia acabat el temps de la visita, Joana va mirar Louis-Auguste, va dibuixar una creu en l'aire i va recitar amb la veu grossa, i en un llatí impecable: «Jo t'absolc de tots els teus pecats». Va eixir de la cel·la amb el cap baix, escoltada pels soldats, i es va mesclar amb la multitud que caminava lliurement pels carrers de Rouen.

[...]